

5. Единъ заблуденъ селачъ

Колко е за окайване злочестий, кой-то си търси загубениж-тж колибж по силны южны вѣтрове, кога ти завяватъ сѣга по мърчинж-тж! Заблуденъ у сѣщи-ты си нивие, застоява ся и не знае пѣтя си; глѣда новы клонове съзидены, и прѣобърната-та поляна представи му единъ неравенъ изглѣдъ. Пѣтища-та загубени; не може веке да види нити рѣка нито лѣсъ (орманъ); очи-ти му не виждатъ друго освѣтъ единъ дивж и ужаснж пустынж; скыта ся по прѣзюлека изъ долиниж-тж, и ся загубва още толкова. Подкапенъ отъ нетърпеливо-то свое желаніе да наиде кжщж-тж си, върви скоро по непостоянны-ты бразды. Надѣжда-та раздражня жылы ты му и го принуждава да ся труди напрасно.

Нъ увы! какъвъ страхъ го съвзе, какво отчаяніе облада душиж-тж му кога-то, като ся затече камъ едно мърчеливо нѣчто, кое-то той сякаше стрѣха-та на сламенж-тж му кжщж издигнатж отгор' сѣга, познава заблужденіе-то си, и к-къ ся намѣрва посрѣдъ еднж непознатж самотж, дѣто не ся виждаше никакво прибѣжище, нито чловѣческа стѣпка! При-това нощь-та затымня много, и бора-та като гърмеше надъ главж му удвоява страха на мѣстоположеніе-то му. Тогава разны опасности ся явявать въ уплашено-то му въображеніе, то е: усойни долове, ужасны пропасти, безднны дълбочины, безкрайны ямы; и като неразличаваше здрава-та земя отъ незамръзнаж-тж още водж, страхува ся още и отъ камны-ты локвы и утаени-ты езера, отъ дѣто из-